

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 37. Nonaginta quinque propositiones a Luthero contra Indulgentias
editæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

Quia in forma indulgentiæ addi solet: ve- sæcul. XVI
 re pœnitentibus Indulgentias tribui: non A. C. 1517.
 sunt autem vere pœnitentes, qui recusant fa-
 cere fructus dignos pœnitentiæ. IV. Quia
 dantur indulgentiæ de injunctis pœnitentiis
 a Sacerdote: vel igitur, qui injunctam pœ-
 nitentiam accepit, id fecit animo eam perfi-
 ciendi, & tunc eam adimplere tenetur, vel
 animo fallendi, & sic indignissimus est, qui
 ex fallacia sua lucrum reportet. (*) Præ-
 sertim cum Indulgentiæ duntaxat eam
 suppleant pœnitentiam, quam quis vel
 ex virium defectu adimplere non potuit,
 vel in debitæ pœnitentiæ adimplerione
 parum negligens fuit.

§. XXXVII.

*Nonaginta quinque propositiones a
 Luthero contra Indulgentias
 editæ.*

Lutherus, cum suam scribendi atque do-
 cendi libertatem minime coerceri
 cogno-

(*) Observes velim, Bellarminum loc. cit.
 hanc Cajetani sententiam quidem referre, non
 autem sequi, sed omnes hasce rationes confu-
 tare, atque aperte hæc affirmare: *Hæc sententia u-
 tilis est. sed fortasse non vera: præsertim cum
 sit contraria communi aliorum doctrinæ, ut ipse
 etiam Cajetanus fatetur.*

Sæcul. XVI. cognosceret, quæ ore evomuerat, publi-
A. C. 1517. cæ etiam disputationi palam exponere
 statuit, quocirca nonaginta quinque pro-
 positiones divulgavit, in quibus suam de
 Indulgentiis opinionem manifeste expo-
 suit. Eædem Anno Domini millesimo
 quingentesimo decimo septimo Wittem-
 bergæ pridie ad festum Sanctorum Om-
 nium publicatæ propugnabantur, demum
 ad Albertum Moguntiaë Archiepiscopum
 transmissæ, adjectis Lutheri literis hunc
 in modum conceptis: *Circumferuntur*
Indulgentiæ Papales, in quibus non accuso
prædicatorum exclamationes, quas non audi-
vi, sed doleo falsissimas populi intelligentias
ex illis conceptas, quas vulgo undique ja-
ctant, videlicet, quod credunt infelices ani-
mæ, si literas indulgentiarum redemerint, se
securas esse de salute sua. Tacere hæc
amplius non potui; idcirco huic corrupte-
læ remedium poni rogo. Ferme ea-
dem ad Episcopum Brandeburgensem
perscripsit.

Epist. Luth.
ad Alb. Mo-
gunt. t. I.

Cum autem de malo in pejus ruere,
 pronum sit, Lutherus quoque exposito
 errore suo de Indulgentiis, justificationem
 etiam, atque Sacramentorum efficaciam
 aggredi præsumpsit, necdum tamen ne-
 gare ausus est, quod ejusmodi Indulgen-
 tias concedendi facultas Ecclesiæ com-
 petat. Afferebat duntaxat, quod *indul-*
gentiæ tantummodo pœnam externam olim
canonice

canonice imponi solitam auferrent, ac solum **Sæcul. XVI.**
vivis, non autem vita functis prodesse **A.C 1516.**
cum hi utpote pœnis Canonicis haud
ultra subjecti, nullam quoque ex indulgentiis utilitatem consequerentur, ut proin nec animabus in piaculari carcere detentis lenimen afferrent, minus vero pœnas, quas pro peccatis suis dare tenentur, remitterent. Præterea propugnabat, quod Papa defunctis indulgentias non virtute potestatis clavium, sed per modum suffragii impertiretur, raro autem ejusmodi condonationes integram pœnam relaxarent, imo Indulgentias suscipere omnino inutile esset, eo quod contritio culpam & pœnam remittat, hinc dicebat Lutherus, eos unacum suis Magistris damnari, qui totam suam spem in indulgentiis collocant; nec tamen eas esse contemnendas, eo quod veniam a Deo impetratam declarent, nullatenus vero populo in sermonibus proponendum, illas bonis operibus esse præferendas, cum præstaret etiam pauperibus stipem dare, quam indulgentias redimere; de cetero satis perplexum esse, agebat, quid per hosce Ecclesiæ thesauros intelligatur? non enim esse Christi ac Sanctorum merita; cum hæc absque Pontificis interventu gratiam in anima producerent: hæ autem indulgentiæ ne minimum quidem piaculum quantum ad culpam

Sæcul. XVI. culpam expient, nec in illis, qui per con-
A.C. 1517. tritionem perfectam ad plenam remissio-
 nem jus habent, quicquam remittere pos-
 sint, denique satius fieri inquiebat, si fi-
 deles ad peccata per propriæ poeniten-
 tiæ labores delenda admoneantur.

§. XXXVIII.

*Indulgentiarum corruptelæ a Lu-
 thero adversariis suis ob-
 jectæ.*

Postmodum ad propositiones, quas ad-
 versariis suis affingit, nec non ad a-
 busus, quos in illis reprehendit, progre-
 ditur, affirmans, & quidem haud imme-
 rito, perperam ab eis doceri, quod in-
 dulgentiæ a culpa, & tota peccati pœ-
 na liberent, ita, ut anima e piacularibus
 flammis eripienda mox datis quibusdam
 eleemosinis ad cœlum evolet, atque illi-
 co peccator harum ope absque aliis bo-
 nis operibus in Dei gratiam redeat.
 Præterea eos insimulat, quod contra Pon-
 tificis mentem populo exactiones impo-
 suissent, & in aliis Ecclesiis sermones ha-
 beri prohibuissent, ut majorem auditorum
 frequentiam sibi indulgentias prædican-
 tibus conciliarent; nec minus de eis af-
 seruit, ipsos non sine fidelium offensione
 prædicasse, quod Pontificis indulgentiæ
 tantam haberent vim, ut etiam illius pec-
 catum,